Sygn. akt: **D 16/23**

ORZECZENIE

dnia (…) roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodniczący: **r. pr. Joanna Kłos - Czerwińska**

Sędziowie: **r. pr. Renata Majerowska - sprawozdawca**
r. pr. Ewa Piórecka

Protokolant: **Agnieszka Kuchciak**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (…) roku

sprawy radcy prawnego (…), urodzonej dnia (…) r. w (…), córki (…) i (…), zamieszkałej (…), ul. (…)

obwinionej o to, że:

w okresie od (…) r. do (…) r. w (…) nie stosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (…) (…) z dnia (…) r. (sygn. akt (…)) zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego w ten sposób, że wykonywała objęty zakazem zawód świadcząc jako radca prawny pomoc prawną w toczących się przed Sądem Rejonowym (…) w (…) postępowaniach cywilnych oznaczonych sygnaturami (…), (…) i (…), w toczącym się przed Sądem Okręgowym (…) w (…) postępowaniu cywilnym o sygn. (…) oraz toczącym się przed Sądem Okręgowym w (…) (…), na skutek apelacji wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w (…) z dnia (…)., sygn. akt (…) postępowaniu cywilnym o sygn. (…), poprzez występowanie przed tymi sądami na rozprawach, sporządzanie wniosków i innych pism procesowych oraz udzielanie porad prawnych,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 5/2007 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego; uchwała Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego)

orzeka:

I. na podstawie art. 70 ust. 3 i art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2024 r., poz.499) w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k., art. 102 k.k. oraz w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzyć postępowanie dyscyplinarne r.p. (…) wobec przedawnienia karalności przestępstwa z art. 244 k.k. z dniem (…) r. i jednocześnie przedawnienia z tą samą datą przewinienia dyscyplinarnego związanego z popełnieniem tego przestępstwa.

II. na podstawie art. 70^6 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2024 r., poz. 499) w zw. z § 1 ust. 1 pkt 1 Uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postepowania dyscyplinarnego kosztami postępowania obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych w Lublinie.

Przewodniczący	Członkowie	
……..	…….	……..
Joanna Kłos-Czerwińska	Renata Majerowska	Ewa Piórecka

D 16/23

Uzasadnienie

Na rozprawie w dniu (…) r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie rozpoznał sprawę radcy prawnego (…) obwinionej o to, że w okresie od (…) r. do (…) r. w (…) nie stosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (…) (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…) zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego w ten sposób, że wykonywała objęty zakazem zawód świadcząc jako radca prawny pomoc prawną w toczących się przed Sądem Rejonowym (…) w (…) postępowaniach cywilnych oznaczonych sygn. akt (…), (…) i (…), w toczącym się przed Sądem Okręgowym (…) w (…)

postępowaniu cywilnym o sygn. akt (…), w toczącym się przed Sądem Okręgowym w (…) (…) na skutek apelacji wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…), postępowaniu cywilnym o sygn. akt (…), poprzez występowanie przed tymi sądami na rozprawach, sporządzanie wniosków i innych pism procesowych oraz udzielania porad prawnych tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 5/2007 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego; uchwała Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie ustalił, co następuje:

Radca prawny (…) wyrokiem Sądu Rejonowego w (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…) została skazana za przestępstwo z art. 270 § 1 Kk na karę (…) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres (…) lat próby oraz na karę grzywny w wysokości (…) stawek dziennych po (…)zł każda z nich, a także orzeczono zakaz wykonywania zawodu radcy prawnego na okres (…) lat. Wyrok stał się prawomocny w dniu (…) r. na skutek utrzymania go w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w (…) sygn. akt (…). Ponadto Radca prawny (…) wyrokiem Sądu Rejonowego (…)w (…) z dnia (…)r. sygn. akt (…) została uznana za winną tego, że w okresie od (…)r. do (…)r. w (…) nie stosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (…) (…) z dnia (…)r. sygn. akt (…) zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego i wykonywała ten zawód poprzez występowanie przed sądami na rozprawach, sporządzanie wniosków i innych pism procesowych oraz udzielanie porad prawnych, czym wypełniła dyspozycję art. 244 Kk, zaś postępowanie karne przeciwko Radcy prawnemu (…) zostało warunkowo umorzone na okres próby wynoszący (…) rok, a także orzeczono wobec niej świadczenie pieniężne w kwocie (…) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz zasądzono od niej zwrot wydatków w kwocie (…) zł poniesionych przez Skarb Państwa. Wyrok został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…).

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie dnia (…) r. wszczął dochodzenie dyscyplinarne wobec Radcy prawnego i dnia (…) r. skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych Lublinie wniosek o ukaranie, obwiniając Radcę prawnego (…), o to że w okresie od (…) r. do (…) r. w (…) nie stosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (…) (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…) zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego, w ten sposób, że wykonywała objęty zakazem zawód świadcząc jako radca prawny pomoc prawną w toczących się przed Sądem Rejonowym (…) w (…) postępowaniach cywilnych oznaczonych sygn. (…), (…) i (…), w toczącym się przed Sądem Okręgowym (…) w (…) postępowaniu cywilnym o sygn. akt (…), w toczącym się przed Sądem Okręgowym w (…) (…) na skutek apelacji wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…), postępowaniu cywilnym o sygn. akt (…), poprzez występowanie przed tymi sądami na rozprawach, sporządzanie

wniosków i innych pism procesowych oraz udzielania porad prawnych tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 5/2007 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego; uchwała Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie orzeczeniem z dnia (…)r. sygn. akt (…) na podstawie art. 70 ust. 3 i art. 74^1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 Kk, art. 102 Kk w zw. z art. 17 pkt 6 Kpk umorzył postępowanie dyscyplinarne wobec upływu w dniu (…) r. karalności przewinienia dyscyplinarnego. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że zarzuty skierowane przeciwko obwinionej były bezpośrednio związane z popełnieniem przez nią przestępstw stwierdzonych prawomocnymi wyrokami sądów karnych oraz że do oceny przedawnienia karalności zarzucanego przewinienia ma zastosowanie art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych zgodnie z którym, jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przewinienie dyscyplinarne następuje dopiero z upływem okresu przedawnienia karalności przestępstwa. Na tej podstawie Sąd Dyscyplinarny przyjął, że karalność przewinienia dyscyplinarnego Radcy prawnego związana z popełnieniem przestępstwa uległa przedawnieniu z uwagi na upływ okresów wskazanych w art. 101 Kk i art. 102 Kk. Zarzut wobec Radcy prawnego wynikający z popełnienia przestępstwa z art. 244 Kk stwierdzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…) dotyczył czynu popełnionego w okresie od (…) r. do (…) r. i wobec tego zastosowanie znajdują przepisy art. 101 Kk i art. 102 Kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia deliktu dyscyplinarnego, jako względniejsze dla obwinionej i w rezultacie umorzył postępowanie wskutek przedawnienia karalności.

Od powyższego orzeczenia odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie złożył w dniu (…) r. (…) zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 102 Kk i art. 101 Kk polegającą na uznaniu, że ustała karalność przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego obwinionej, podczas gdy wykładnia przytoczonych przepisów prowadzi do odmiennego wniosku tj. przewinienie dyscyplinarne zarzucane Radcy prawnemu zawiera znamiona przestępstwa i nie ustała jeszcze jego karalność oraz obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 17 § 1 pkt 6 Kpk w zw. z art. 74^1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez umorzenie postępowania dyscyplinarnego. (…) wskazał, że w niniejszej sprawie nie nastąpiło przedawnienie karalności zarzucanego Radcy prawnemu przewinienia dyscyplinarnego, gdyż do oceny przedawnienia karalności należało zastosować zgodnie z art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych przepisy art. 101 Kk i art. 102 Kk z uwzględnieniem ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny z dnia 15 stycznia 2016 r. (Dz. U. Z 2016r. Poz. 189) nowelizującej art. 102 Kk karnej do oceny przedawnienia karalności wniósł o uchylenie orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie i przy właściwej wykładni wskazanych przepisów kodeksu karnego przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego obwinionej nastąpi dopiero (…) r.

W wyniku rozpoznania odwołania Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie orzeczeniem z dnia (…) r. sygn. akt (…) poprawił zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w zakresie podstawy prawnej umorzenia postępowania dyscyplinarnego na art. 17 pkt 6 w zw. z art. 74^1 i z art. 70 ust. 3a ustawy o radcach prawnych, w pozostałym zakresie utrzymał w moc zaskarżone orzeczenie. W uzasadnieniu Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie uznał, że w przedmiotowej sprawie przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego Radcy prawnemu (…) nastąpiło zgodnie z art. 70 ust. 3a ustawy o radcach prawnych w brzmieniu obowiązującym na dzień (…) r., w którym to dniu obwiniona zaprzestała naruszenia orzeczonego wobec niej zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego, do (…) r. kiedy ustała jego karalność bowiem od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat. W niniejszej sprawie nie mógł mieć zastosowania art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych (obecnie art. 70 ust. 3), bowiem brak prawomocnego wyroku sądu karnego stwierdzającego przestępność czynu powoduje, że należy stosować do danego czynu popełnionego przez radcę prawnego lub aplikanta radcowskiego terminy przedawnienia przewidziane w art. 70 ust. 1 i 3a ustawy o radcach prawnych. W niniejszej sprawie warunek prawomocnego stwierdzenia przestępności czynu nie został spełniony do dnia (…) r., co skutkowało ustaniem karalności przewinienia dyscyplinarnego stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania. Wobec powyższego nie mogły znaleźć zastosowania przepisu art. 101 Kk i art. 102 Kk, jak również przepisy ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny z dnia 15 stycznia 2016r. (Dz. U. z 2016r. poz. 189), bowiem termin deliktu dyscyplinarnego upłynął już (…) r.

Następnie od powyższego orzeczenia kasację wywiódł (…) zarzucając rażące naruszenie prawa poprzez obrazę przepisów prawa materialnego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 102 Kk w zw. z art. 101 Kk polegającą na uznaniu że ustała karalność przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego Obwinionej, podczas gdy prawidłowa wykładnia wymienionych przepisów prowadzi do odmiennego wniosku, gdyż przewinienie zarzucane Radcy prawnemu zawiera znamiona przestępstwa i nie ustała jeszcze jego karalność oraz obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 17 § 1 pkt 6 Kpk w zw. z art. 74^1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych, poprzez umorzenie postępowania dyscyplinarnego mimo że nie nastąpiło przedawnienie karalności zarzucanego deliktu dyscyplinarnego. W uzasadnieniu kasacji (…) wskazał, że w przypadku, w którym przewinienie dyscyplinarne radcy prawnego wyczerpuje jednocześnie znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne tego przewinienia następuje w terminach określonych w ustawie karnej. Terminy określone w art. 70 ust. 3a ustawy o radcach prawnych dotyczą jedynie tych przewinień dyscyplinarnych, które nie zawierają znamion przestępstwa. Przepis art. 70 ust. 2 jest przepisem szczególnym wyłączającym stosowanie art. 70 ust. 1 i art. 70 ust. 3a, gdy przewinienie dyscyplinarne wyczerpuje jednocześnie znamiona przestępstwa. Inne rozumienie art. 70 ustawy o radcach prawnych prowadziłoby do absurdalnych sytuacji, w których długotrwałe postępowanie karne zakończone skazaniem za przestępstwo, które byłoby jednocześnie przewinieniem dyscyplinarnym, wykluczałoby możliwość ukarania dyscyplinarnego radcy prawnego. W związku z tym, w ocenie (…) przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego

związanego z popełnieniem przestępstwa z art. 244 Kk zarzucanego Radcy prawnemu nastąpi (…) r.

W wyniku rozpoznania kasacji Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia (…) r. Sygn. akt (…) uchylił zaskarżone orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP z dnia (…) r. sygn. akt (…) oraz poprzedzające je orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że sąd II instancji Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP nieprawidłowo określił, iż podstawę prawną umorzenia stanowi art. 70 ust. 3 a ustawy o radcach prawnych w brzmieniu na dzień 20 lipca 2009r. W ocenie Sądu Najwyższego należy mieć na uwadze, że art. 70 ust. 2 o radcach prawnych w brzmieniu obowiązującym na dzień 20 lipca 2009r. - obecnie art. 70 ust. 3, zgodnie z którym, jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne nie następuje wcześniej niż przedawnienie przewidziane w ustawie karnej. Taki zabieg legislacyjny wskazuje jednoznacznie, że w określonych sytuacjach następuje powiązanie przedawnienia dyscyplinarnego z przedawnieniem przestępstwa. Przepis ten stanowi lex specialis wobec normy wynikającej z przepisu art. 70 ust. 3a ustawy o radcach prawnych w brzmieniu obowiązującym na dzień 20 lipca 2009r. Terminy określone w art. 70 ust. 3a ustawy o radcach prawnych w brzmieniu na dzień 20 lipca 2009r. mają zastosowanie jedynie do tych przewinień, które nie wyczerpują znamion przestępstw. Za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2010r. Sygn. akt SDI 13/10 „I*nne rozumienie przepisu art. 70 ustawy o radcach prawnych prowadziłoby do absurdalnych sytuacji, w których długotrwałe postępowanie karne zakończone skazaniem za przestępstwo, które było jednoznacznie przewinieniem dyscyplinarnym, wykluczałoby możliwość ukarania dyscyplinarnego radcy prawnego*”. Wobec powyższego Sąd Najwyższy przyjął, że termin przedawnienia czynu zabronionego, który został przypisany Obwinionej wyrokiem sądu powszechnego upłynie (…) r.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie uznał Obwinioną (…) za winną tego, że w okresie od (…) r. do (…) r. w Lublinie nie stosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (…) (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…) (…) zakazu wykonywania radcy prawnego w ten sposób, że wykonywała objęty zakazem zawód świadcząc jako radca prawny pomoc prawną w toczących się przed Sądem Rejonowym (…) w (…) postępowaniach cywilnych oznaczonych sygn. akt (…), (…) i (…), w toczącym się przed Sądem Okręgowym (…) w (…) postępowaniu cywilnym o sygn. akt (…), w toczącym się przed Sądem Okręgowym w (…) (…) (…) na skutek apelacji wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…), postępowaniu cywilnym o sygn. akt (…), poprzez występowanie przed tymi sądami na rozprawach, sporządzanie wniosków i innych pism procesowych oraz udzielania porad prawnych tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a także wymierzył Obwinionej karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 2 lat i 6 miesięcy, dodatkowo wymierzył jej zakaz wykonywania

patronatu na czas 2 lat i zasądził do niej na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości 2 988,40 zł.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła Obwiniona w całości zarzucając mu szereg zarzutów dotyczących obrazy przepisów postępowania wnosząc o jego uchylenie i umorzenie postępowania ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP orzeczeniem z dnia (…) r. sygn. akt (…) uchylił w całości orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) r. sygn. akt (…) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał za zasadny zarzut Obwinionej naruszenia art. 438 pkt 2 Kpk, art. 353 § 1 i 2 Kpk w zw. Z art. 117 § 2 Kpk w zw. Z art. 385 Kpk w zw. z art. 404 § 2 i art. 401 Kpk w zw. z art. 74^1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez nieodroczenie rozprawy w dniu (…) r. pomimo braku upływu 7 dni pomiędzy doręczeniem Obwinionej zawiadomienia o terminie rozprawy a rozprawą główną oraz złożenia stosownego wniosku o odroczenie przez Obwinioną w dniu (…) r. tj. przed otwarciem przewodu sądowego i przeprowadzenie rozprawy w dniu (…) r. w okolicznościach usprawiedliwionej nieobecności Obwinionej. Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP zlecił Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w Lublinie przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego tak by urzeczywistnić w stosunku do Obwinionej zasadę prawa do obrony poprzez umożliwienie złożenia wyjaśnień czy wniosków dowodowych, nawet jeśli wskutek realizacji uprawnień procesowych Obwinionej nie zostaną powołane przez nią inne argumenty i okoliczności od tych, które dotychczas Obwiniona podnosiła w swych licznych i obszernych pismach procesowych. Jednocześnie Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie podzielił pozostałych zarzutów odwołania, a w szczególności dotyczących zaistnienia negatywnych przesłanek procesowych tj. braku znamion czynu zabronionego, znikomej społecznej szkodliwości czynu, przedawnienia karalności czynu oraz powagi rzeczy osądzonej, które miałyby uzasadniać umorzenie postępowania w tej sprawie.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez Obwinioną, która zarzuciła mu naruszenie szeregu przepisów postępowania tzw. negatywnych przesłanek procesowych uzasadniających umorzenie postępowania dyscyplinarnego. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia (…) r. sygn. akt (…) oddalił skargę Obwinionej. W uzasadnieniu uznał za niezasadny zarzut zaistnienia powagi rzeczy osądzonej polegający na tym, iż w ocenie Obwinionej postępowanie kasacyjne jest nieważne, albowiem sprawa została już prawomocnie rozpoznana orzeczeniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia (…)r. sygn. akt (…) utrzymującym w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia (…) r. sygn. akt (…) o umorzeniu postępowania, a uchylenie tych orzeczeń przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego z dnia (…) r. sygn. akt (…) było nieskuteczne, nieważne i niewiążące prawnie, gdyż zostało wydane przez organ, który według uchwał Sądu Najwyższego oraz orzecznictwa TSUE i ETPCz nie jest sądem, co narusza prawa strony do rzetelnego procesu, a także zarzut przedawnienia karalności deliktu dyscyplinarnego. Sąd Najwyższy uznał powyższy zarzut za chybiony gdyż Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z dnia 28 stycznia 2020r. sygn. akt Kpt 1/20 nakazał wstrzymać stosowanie od dnia wydania uchwały składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia

2020r., a następnie wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2020r. sygn. akt U 2/20 orzekł o jej niezgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, Traktatem o Unii Europejskiej oraz Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i podstawowych wolności. W związku ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego we wskazanych orzeczeniach aktualna pozostaje uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2019r. sygn. akt II DSI 54/18 zgodnie z którą „Udział w składzie sądu osoby, która została powołana przez Prezydenta Rzeczpospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w następstwie procedury zainicjowanej obwieszczeniem Prezydenta Miasta Rzeczypospolitej Polskiej wydanym bez kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów oraz na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w zakresie udziału w niej sędziów w wyniku wyboru przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej piętnastu sędziów w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych *ustaw (Dz. U. z 2018r. poz. 3 z późn. zm.) nie narusza wynikającej z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. z 1993r. Nr 61, poz. 284) prawa do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą, wskutek czego osoba taka nie jest osobą nieuprawnioną do orzekania w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 1 Kpk, a skład orzekający sądu, w którym zasiada taka osoba, nie jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 Kpk”.* W zakresie zarzutu dotyczącego przedawnienia karalności deliktu dyscyplinarnego również został on uznany za chybiony uzasadniając analogicznie jak w orzeczeniu Sądu Najwyższego wydanego uprzednio w niniejszej sprawie z dnia (…) r. sygn. akt (…), a przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego związanego z popełnieniem przestępstwa z art. 244 Kk zarzucanego Obwinionej (…) nastąpi w dniu (…) r.

Rozpoznając ponownie sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył co następuje:

Radca prawny (…) wyrokiem Sądu Rejonowego w (…) z dnia (…) r. Sygn. akt (…) została skazana za przestępstwo z art. 270 § 1 Kk na karę (…) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres (…) lat próby oraz na karę grzywny w wysokości (…) stawek dziennych po (…) zł każda z nich, a także orzeczono zakaz wykonywania zawodu radcy prawnego na okres (…) lat. Wyrok stał się prawomocny w dniu (…) r. na skutek utrzymania go w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w (…) sygn. akt (…). Radca prawny (…) wyrokiem Sądu Rejonowego (…) w (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…) została uznana za winną tego, że w okresie od (…) r. do (…) r. w (…) nie stosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (…) (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…) zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego i wykonywała ten zawód poprzez występowanie przed sądami na rozprawach, sporządzanie wniosków i innych pism procesowych oraz udzielanie porad prawnych, czym wypełniła dyspozycję art. 244 Kk, zaś postępowanie karne przeciwko Radcy prawnemu (…) zostało warunkowo umorzone na okres próby wynoszący (…) rok, a także orzeczono wobec niej świadczenie pieniężne w kwocie (…) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomoc Postpenitencjarnej oraz zasądzono od niej zwrot wydatków w kwocie (…) zł poniesionych przez Skarb Państwa. Wyrok został utrzymany w

mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w (…) z dnia (…) r. sygn. akt (…). Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w zebranym materiale dowodowym, który nie budzi wątpliwości. W zakresie popełnienie przez Obwinioną deliktu dyscyplinarnego Sąd orzekający w pełni podziela ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z orzeczenia z dnia (…) r. sygn. akt (…). Przypisanie Obwinionej czynu wyczerpującego znamiona deliktu dyscyplinarnego polega na niestosowaniu się do orzeczonego wyrokiem sądowym zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego i nie budzi wątpliwości. Czynności Radcy prawnego wykonywane w okresie od (…) r. do (…) r. polegające na występowaniu przed sądami na rozprawach, sporządzanie wniosków i innych pism procesowych oraz udzielanie porad prawnych, stanowiły świadczenie pomocy prawnej wykonywane w ramach kompetencji zawodowych Obwinionej, czym wypełniła dyspozycję art. 244 Kk. Wobec Obwinionej zapadł wyrok skazujący, w którym sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności, orzekając zakaz wykonywania zawodu.

Zarzut Obwinionej dotyczący zaistnienia przesłanki powagi rzeczy osądzonej z uwagi na wydanie orzeczenia kasacyjnego przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego pozostaje niezasadny, gdyż powyższe było przedmiotem analizy Sądu Najwyższego w postanowieniu wydanym w niniejszej sprawie z dnia (…) r. sygn. akt (…), które Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Lublinie w pełni podziela i dodatkowo wskazuje że nie jest on władny do dokonywania oceny statusu Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego. W orzecznictwie sądów dyscyplinarnych przyjmuje się, że orzeczenie Sądu Najwyższego wydane przez skład z udziałem sędziego Izby Dyscyplinarnej funkcjonuje w obrocie prawnym.

Z uwagi, iż przewinienie dyscyplinarne Obwinionej zawiera jednocześnie znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne tego przewinienia następuje w terminach określonych w ustawie karnej. Do oceny przedawnienia karalności w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy art. 101 Kk i art. 102 Kk z uwzględnieniem nowelizacji art. 102 Kk ustawą o zmianie ustawy - Kodeks karny z dnia 15 stycznia 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 189), w myśl, której art. 102 § 1 Kk otrzymał brzmienie: "*Jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach - z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu*". Z kolei, zgodnie z art. 2 ustawy nowelizującej: "*Do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba, że termin przedawnienia już upłynął*". Zgodnie z uzasadnieniem postanowienia Sądu Najwyższego z dnia (…) r. sygn. akt (…) wydane w niniejszej sprawie, jeżeli karalność czynu ustawała już po wejściu w życie powołanej ustawy nowelizującej Kodeks karny z 2016 r., to stosownie do przepisu art. 2 tej ustawy, w takiej sytuacji należy stosować nowe uregulowanie art. 102 Kodeksu karnego. Mając na uwadze powyższe przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego związanego z popełnieniem przestępstwa z art. 244 k.k. zarzuconego Obwinionej Radcy prawnemu (…)zostało ustalone na dzień (…) r.

Mając na uwadze, że w toku postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie do (…) r. nie doszło do ukarania Obwinionej, a także na rozprawie dnia (…) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przedstawił wniosek o umorzenie postępowania sądowego z uwagi na przedawnienie karalności deliktu dyscyplinarnego, niniejsze postępowanie należało umorzyć na skutek przedawnienia karalności.

Mając na uwadze podniesione okoliczności, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie orzekł jak w sentencji postanowienia.

Pouczenie

Orzeczenie niniejsze jest nieprawomocne, stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radów Prawnych w Lublinie zgodnie z art. 70 (4) ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (*Dz. U. z 2024r. poz. 499*).

Przewodniczący: Członkowie:

…….. …… ……

r.pr. Joanna Kłos-Czerwińska r.pr. Renata Majerowska r.pr. Ewa Piórecka